

Κρίνα στον Νίγηρα

12 Απριλίου 2012

μια ιστορία στην τότε γή του Ανατέλλοντος Ηλίου

Έκδοση: Βασίλειος Καλαμπάκας
δπφριγητ © 2011 Βασίλειος Καλαμπάκας

ΙΣΒΝ :

Έκτύπωση κατάπαίτηση μέσω ζρεατεσπαζε.ζομ

Διαθέσιμο σε έντυπη μορφή μέσω της εταιρείας Αμαζον
και άλλων καταστημάτων

Διαθέσιμο σε ηλεκτρονική μορφή από το
[ηττπ://ωω.στονεφοργερ.ζομ](http://ωω.στονεφοργερ.ζομ), το κατάστημα Αμαζον
Κινδλε, και άλλα καταστήματα ονλινε

Μπορείτε να επικοινωνήσετε με το συγγραφέα στην
ηλεκτρονική διεύθυνση:

καλαμπακας@στονεφοργερ.ζομ

Γράφτηκε και στοιχειοθετήθηκε με τον επεξεργαστή
εγγράφων ΛατΕ από το [ηττπ://ωω.λψξ.οργ](http://ωω.λψξ.οργ)

Το εξώφυλλο έγινε με τη βοήθεια του ΓΙΜΠ -
[ηττπ://ωω.γμπ.οργ](http://ωω.γμπ.οργ)

Αυτή τη φορά γραμμένο με σχέδιο

Περιεχόμενα

Περιεχόμενα	iii
Τηανκς	
Στην υπηρεσία της αυτού μεγαλειότητος	1

Τηανκς

Ευχαριστώ στο Μηνά Περγαν-
τή για την επιμέλεια του βιβλίου

Αφιερωμένο στον Επιθεωρητή Σα-
ϊνη

‘Τηερε ις α ηουσε ιν Νεω Ορλεανς, τηεψ ζαλλ
ιτ τηε Ρισινγ Συν’

- Τηε Ανιμαλς, Τηε Ηουσε οφ Τηε Ρισινγ Συν

Στην υπηρεσία της αυτού μεγαλειότητος

Ο ιδρώτας έτρεχε ελεύθερα στους κροτάφους του κοκκινομάλλη Εγγλέζου, απλώνοντας το καμουφλάζ σ'όλο το φρεσκοξυρισμένο του πρόσωπο. Μια λεπίδα μαχαιριού καλυμμένη με ξεραμένη λάσπη κάθεται στο αριστερό τού χέρι, ενώ το άλλο χέρι του έκανε έναν περίπου κύκλο στον αέρα. Ήταν το σινιάλο για την εντολή να περικυκλωθεί ο στόχος.

Πέντε άντρες έγιναν ένα με την υγρή πράσινη ζούγκλα σε ένα καρδιοχτύπι, σαν να μην ήταν τίποτα άλλο παρά μια οφθαλμαπάτη. Κινούνταν γρήγορα, πιο γρήγορα απ'ότι νόμιζε ο Ήθαν ότι ήταν ικανοί. Αποφάσισε να καθήσει πίσω για λίγο ακόμα, και να δεί πώς θα μπορούσαν να χειριστούν την προσέγγιση τούς μόνοι τους.

Όλοι τους σταμάτησαν απότομα και σκύψαν χαμηλά όταν άκουσα θόρυβο, μάλλον από την κατεύθυνση του ξέφωτου μπροστά τούς. Οι δυό άντρες που σχημάτιζαν την άκρη της ομάδας στόχευσαν τα όπλα τούς προς τα έξω,

σαν να έκλεισε ένας διακόπτης. Ο εμπροσθοφύλακας έγι-
νε ένα με το έδαφος με τη μεταξένια χάρη μιάς γάτας, το
μαχαίρι τού τραβηγμένο στο δεξί τού χέρι ενώ το αριστερό
τού χέρι πήγε πρὸς το σαρανταπεντάρι Κόλτ. Η οπισθο-
φυλακή κινούταν σαν ένα ζευγάρι χορευτές, καλύπτοντας
ο ένας την πλάτη του άλλου, και οι δυό τους σηματοδύν-
τας το όπλα τούς από το ύψος του ώμου, απασφαλισμένα
στην επιλογή βολή κατά βολή.

Σε αυτό το προσεκτικό μικρό σχηματισμό διαμαντιού
κινούνταν σάν σύνολο, κάθε βήμα μπροστά γίνονταν με
εξασκημένη ευκολία και δίκαιοιογημένη αυτοπεποίθηση,
το σημάδι ενός καλοεκπαιδευμένου στρατιώτη. Για κάθε
σκοπό, και όσο ένοιζε τον Ήθαν, είχε κάνει καλή δουλειά
στην εκπαίδευση τούς. Αυτό που τον έτρωγε όμως ακόμη
ήταν ότι ακόμα δεν είχαν πυροβολήσει εν θερμώ. Ήξερε
ότι τίποτα δεν δοκιμάζει έναν άνδρα όπως η αληθινή μάχη.

Παρόλο που κινούνταν ακριβώς όπως είχαν διδαχθεί,
και μοιάζαν αρκετά γρήγοροι και απαρατήρητοι, ο Ήθαν
δεν μπορούσε να πεί εάν απλά κάνανε ό,τι κάνανε απο
συνήθεια ή αν αλήθεια ήταν έτοιμοι για την πρόκληση.
Άλλωστε, όσες πρόβες και αν κάνει κάποιος πρὶν απο μια
παράσταση, είναι η νύχτα της πρεμιέρας που την καθιε-
ρώνει ή την θάβει.

Το ελεύθερο χέρι του Ήθαν ήταν σφιχτά τυλιγμένο
γύρω μια μεταλλική σκανδάλη σχήματος σε σχήμα γάμμα,
κολλημένη σε ένα μικρό κουτί όχι μεγαλύτερο από ένα
κουτί τσιγάρα από το οποίο μια δέσμη καλωδίων εξείχε
και χάνονταν κάπου κάτω από την πλούσια πράσινη και
καφετιά ταπετσαρία της ζούγκλας. Μέ ένα σφιχτό, έν-
τονο χαμόγελο, ο Ήθαν ψιθύρισε στον εαυτό τού με την
προσδοκία μιάς επιτυχούς επιχείρησης:

“Ωρα για παράσταση, παληκάρια.”

Όταν διπλοπάτησε την σκανδάλη, το πρώτο πράγμα που τράβηξε την προσοχή όλων ήταν οι λάμπεις. Και μετά ήρθαν τα ωστικά κύματα, η δύναμη τους να σφυροκοπάει τους πάντες, κάνοντας τα πλευρά ολονών να δονούνται βίαια, σαν να υπέφεραν από ρίγη. Και αυτήν ήταν μόνο η πρώτη νότα.

Πυρά όπλων μικρού διαμετρήματος ξεκίνησαν από διάφορες καλοτοποθετημένες μεριές, οι λάμπεις από τις κάννες τούς να στιγματίζουν το πλούσιο σκηνικό σαν εκατοντάδες φωτογράφων που πάταγαν κλικ με ταχεία διαδοχή.

Οι ανιχνευτές βούτηξαν για κάλυψη στιγμιαία, πέφτοντας μπρούμυτα κρατώντας ταυτόχρονα τα τόξα πυρός τους σταθερά παγιωμένα στην ιδιαίτερη ζώνη ευθύνη τους. Ένα ειρωνικό χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπο του Ήθαν: φαινόταν να απολαμβάνει την ερμηνεία.

Οι πέντε εκπαιδευόμενοι κάθονταν στις κοιλιές τους, κυλιόντας το κορμί τους και ερχόμενοι στο έδαφος της ζούγκλας σε μια προσπάθεια να βρουν όσο το δυνατόν περισσότερη κάλυψη σε ελάχιστες στιγμές. Αντάλλαξαν γρήγορες ματιές και έκαναν επαναλαμβανόμενες χειρονομίες ο ένας στον άλλον, επικοινωνώντας αθόρυβα, προσπαθώντας να θέσουν ένα σημείο στο οποίο μπορούσαν να υποχωρήσουν μακριά από τα όπλα που έβαλλαν εναντίον τους μανιωδώς.

Κάθε κορμός δέντρου και χαμηλός θάμνος ή βαθύ χαντάκι άξιζε χρυσάφι τέτοιες στιγμές, και οι πέντε ανιχνευτές Πεζονάυτες από την 3η Μεραρχία Πεζοναυτών κάνανε εξαιρετική χρήση του περιβάλλοντος τους. Τόσο πολύ που ο Ήθαν ένωσε ένα τσίμπημα περηφάνειας βλέποντας την χειροτεχνία τού σε δράση. Ήταν άνδρες τού, και φαίνονταν ακριβώς τόσο επαγγελματίες όσο σκόπευε να είναι.

Γρήγορα εγκατέλειψαν την εκτεθειμένη θέση τους για

ένα ελαφρώς ρηχό χαμήλωμα του εδάφους με καλή κάλυψη, χοντρούς κορμούς δέντρων τριγύρω, πυκνούς θάμνους και καθαρή άποψη προς όλες τις μεριές. Μια θέση την οποία μπορούσαν να αμυνθούν, από την οποία μπορούσαν εύκολα να παρατηρήσουν μια κίνηση εναντίον τους και να υποχωρήσουν ενόσω θα παρενοχλούσαν τον εχθρό τους, πυροβολώντας και κινούμενοι με τη σειρά. Στο μυαλό του ο Ήθαν ξαφνικά αντιλήφθηκε ότι ήταν αρκετά καλοί για να είναι ανιχνευτές των Βασιλικών Πεζοναυτών, όχι απλά Νιγηριανά στρατεύματα.

Σχεδόν ένωσε ότι θα το μετάνιωνε επειδή δε θα μπορούσε να είναι εκεί μαζί τους όταν μέτραγε αλήθεια, όταν τα όπλα που θα στρέφονταν εναντίον τους δεν θα ήταν γεμάτα άσφαιρα, όταν τα εκρηκτικά μισό μίλι μακριά θα ήταν αληθινές οβίδες και όλμοι που θα πεφτανε ακριβώς πάνω τους.

Το 'Σχεδόν', καθώς ο Ήθαν υπενθύμισε στον εαυτό του μες στο μυαλό τού, ήταν η πρωτύστερη λέξη. Αυτός δεν ήταν ο πόλεμος τού, ούτε κατά τύχη, και το να στήνει ψεύτικες εμπλοκές σαν και αυτήν ήταν όσο πιο κοντά ήθελε να πάει σε άλλη μια ζώνη πολέμου. Εκτός από τις φορές που είχε φαγούρα, εκτός από τις φορές που ξύπναγε μέσ'την μέση της νύχτας βουτηγμένος στον ιδρώτα, γνωρίζοντας ότι δεν ήταν η τροπική ζέστη που τον άφηνε άπνοο απο και και μετά, αλλά πρόσωπα πολύ καλά καθορισμένα και ενθυμούμενα.

Η ομάδα των πέντε ανδρών είχε εδραιωθεί καλά, έχοντας σίγουρη κάλυψη. Οι πυροβολισμοί σταμάτησαν σύντομα, και ο Ήθαν πίστευε ότι δεν υπήρχε νόημα στο να συνεχίσουν την ιχνηλάτηση και να διασχίσουν την ζούγκλα. Είχε δει ό,τι ήθελε να δει, και αυτό ήταν μια ομάδα ανιχνευτών, όχι ένα τσούρμο πολεμοχαρών Νιγηριανών να

αλλαλάζουν με τα όπλα να πυροβολούν κατα ριπάς, διψώντας για το αίμα των Ίγκμπο.

Ο Ήθαν σηκώθηκε πάνω από τους θάμνους και φώναξε σαν να ήθελε οι δόκιμοι πίσω στο Σάντχερστ να τον ακούσουν καθαρία σαν βροχή:

“Τέλος εκπαίδευσης! Καλή δουλειά!”

Η πενταμελής ομάδα δεν έδωσε σημάδι ούτε διόράσεως ούτε δια βοής ότι είχαν ακούσει τον εκπαιδευτή τους. Ο Ήθαν επανέλαβε τον εαυτό του με λιγότερο ενθουσιασμό:

“Έλα, πάμε, τέλος τα παιχνίδια! Πάμε πίσω για ξεκούραση, εμπρός λοιπόν.”

Παρόλα αυτά τίποτα δεν μπορούσε να ακουστεί πλέον εκτός από τους συνηθισμένους ήχους της ζούγκλας, τις απόμακρες κραυγές των πουλιών και των μαιμούδων, και το συνεχές βούϊσμα κουνουπιών και άλλων λοιπών εξωτικών εντόμων.

Ο Ήθαν συνωφρυώθηκε και αναλογίστηκε εν συντομία ότι η ομάδα θα μπορούσε να είχε στην πραγματικότητα εξαχθεί χωρίς να το είχε αντιληφθεί, και αποφάσισε να ελέγξει το μικρό χαμήλωμα μόνος τού. Με ένα βεβιασμένο βήμα, έκανε δρόμο μέσα από τους θάμνους και σε μερικές στιγμές έφτασε στην θέση στην οποία τούς είχε δει τελευταία φορά να καλύπτονται.

Δεν είδε κανέναν, αλλά ξαφνικά αισθάνθηκε ένα κομμάτι μέταλλο να τον προγγίζει από την αριστερή τού μεριά, ακριβώς ανάμεσα στα πλευρά τού, πανέτοιμο να διατρήσει την καρδιά τού με μια και μόνο ώθηση. Είχε πιαστεί ανέτοιμος, και μόλις κοίταξε πλάγια αυτόν που του επιτέθηκε, είδε τον Όνκο, τον αρχηγό της ομάδας ανιχνευτών να χαμογελάει άγρια, τα λαμπερά λευκά δόντια τού μια έντονη αντίθεση με το καμουφλαρισμένο σκούρο πρόσωπο τού. Λίγο αποσβολωμένος και λίγο έκπληκτος, ο Ήθαν

μετά βίας είχε χρόνο να ρίξει μια βρισιά:

“Που να με πάρει και να με σηκώσει Όνκο, έχεις γίνει αληθινός ανιχνευτής.”

Στο οποίο ο νιγηριανός πεζοναύτης απάντησε με μια βαριά προφορά, χωρίς να φοράει πλέον το ίδιο αφοπλιστικό χαμόγελο:

“Γίνεσαι μαλθακός, Λοχαγέ Γουίτμορ.”

Ο Όνκο τότε έβαλε το μαχαίρι στη θήκη για ακόμα μια φορά, και οι άλλοι τέσσερεις άντρες εμφανίστηκαν ξαφνικά απο αρκετά απίθανες και απομακρυσμένες μεριές, από κάθε μιά απο τις οποίες θα μπορούσαν να είχαν ρίξει μια σφαίρα στον Ήθαν με την ησυχία τους.

Ο Ήθαν έκανε ένα νεύμα με το κεφάλι και άφησε ένα μικρό αναστεναγμό, σαν να αναγνώριζε ότι είχε όντως χαλαρώσει την επιφυλακή του και είχε νικηθεί, ακριβώς αυτό που μάθαινε στους εκπαιδευόμενους του ότι δεν πρέπει να συμβεί ποτέ, ακόμα και μακριά απο το πεδίο της μάχης. Το να καλλιεργεί κανείς λίγη παράνοια συνέφερε πολλά στο να κρατήσει έναν άντρα ζωντανό, ειδικά σε έναν εμφύλιο πόλεμο που το να ξεχωρίσεις έναν φίλο από έναν εχθρό δεν ήταν και τόσο ξεκάθαρη υπόθεση όσο το να πυροβολείς έναν.

Ο Ήθαν κατάφερε να σώσει λίγο τις εντυπώσεις όμως όταν έδειξε στα πόδια του ένα μικρό καρούμπαλο στο έδαφος, φύλλα πεταμένα απο πάνω του και είπε:

“Δες εδώ Ντιμπέλε, αυτό είναι σημάδι για νάρκη. Μπορεί να είχες σκοτώσει τουλάχιστον έναν άντρα όταν υποχώρησες εδώ.”

Ο Όνκο απέιχε πολύ απο να χαμογελάει με αυτή την πληροφορία, και με μια ανάμικτη έκφραση κάπου ανάμεσα στο θυμό και την απογοήτευση είπε στον Ήθαν, κάνοντας το να ακουστεί σαν κατηγορία:

“Δεν υπήρχε άλλο μέρος να υποχωρήσουμε και να καλυφθούμε, Λοχαγέ. Ήταν σίγουρα παγίδα θανάτου τότε. Τι θα μπορούσαμε να είχαμε κάνει διαφορετικά; Αυτό δεν είναι δίκαιο, κύριε Λοχαγέ.”

Η φράση “κύριε Λοχαγέ” ακούστηκε περίεργα, και αυτό ήταν μάλλον επειδή προοριζόταν να ακουστεί υποτιμητικά. Ο Ήθαν νοιάστηκε μόνο να απαντήσει σύντομα αμέσως πρὶν κάνει μεταβολή και ξεκινήσει να περπατάει πρὸς το χώρο συγκέντρωσης του πεδίου εκπαίδευσης:

“Ποιός είπε ότι ο πόλεμος είναι δίκαιος, λοχία;”

* * *

Κάτω από το ζεστό πορτοκαλί νέον φῶς, ο Ήθαν έψαξε τις τσέπες του για λίγα ψιλά αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Σπάνια χρειαζόταν δεκάρες όταν έκανε τις κοσμοπολίτικες επισκέψεις τού στο κέντρο του Λάγος, αλλά το να χρησιμοποιεί το τζουκμπόξ στο μπάρ του Λούι ήταν μια τέτοια περίπτωση, και ακόμα πιο πολύ μια αγαπημένη τού συνήθεια.

Στη πραγματικότητα, ο Ήθαν δεν ήταν σπάνιος επισκέπτης στο κατάστημα του Λούι, και οι περισσότεροι θα τον αναγνώριζαν άμεσα. Ήταν ευρέως γνωστός ὡς ο Εγγλέζος, και στους λίγους ντόπιους και στους πολυάριθμους ασυνήθιστους ξένους που σύχναζαν στο Μετροπολιτέν.

Ο Ήθαν υποστήριζε ότι ερχόταν μόνο για το συνεχώς ανανεωμένο τζουκμπόξ, ενώ ο λογαριασμός τού έδειχνε έναν διψασμένο τύπο φιλόμουσου με ένα συγκεκριμένο γούστο για εξαιρετικά μάλτ ουϊσκι.

Μάλτ όπως το ασυνήθιστα εξαιρετικό σκότς που ο Λούι κράταγε κρυμμένο για τους καλοπληρωτές και ακόμα και τους πολύ συμπαθείς πελάτες. Είχε απλά αποφασίσει να ευχαριστεί το Θεό που υπήρχε καλό ουΐσκι σε ένα μέρος σαν τη Νιγηρία και ακόμα περισσότερο σε ένα μπάρ σαν του Λούι. Αυτό που έκανε το μυαλό του Ήθαν να μουδιάζει ήταν ότι μπορούσε να βρεί καλό ουΐσκι εν μέσω ενός εμφυλίου πολέμου· μια κατάσταση που καθρεπτιζόταν στην παραμελημένη και θλιβερά ελλιπή διακόσμηση, ή πιο σωστά την στυγνή έλλειψη αυτής.

Ένα ζευγάρι ανεμιστήρες οροφής ακόμα δούλευαν σε αντίθεση με αυτό που θα περίμενε κάποιος με την πρώτη ματιά, με το ζόρι διατηρώντας τον αέρα να μην γίνει μπαγιάτικος.

Με το συνηθισμένο πλατύ του σφικτό χαμόγελο ο Λούι, ο ιδιοκτήτης, πλησίασε τον Ήθαν και του προσέφερε μια δεκάρα πρίν υποκλιθεί ελαφρά, ντυμένος αλάνθαστα με ένα τζάκετ με λωρίδες, λευκό σιδερωμένο πουκάμισο, παπιγιόν και ένα κομψό παντελόνι, με τον αέρα του Παρισιού του τριάντα να τον περιβάλλει. Ο Ήθαν δέχτηκε το νόμισμα με ευγνωμοσύνη και αμέσως το έριξε στη σχισμή ενώ η φωνή του Λούι ακούστηκε σαν μέταλλο με την αποκάλυπτα γαλλική αλλά όχι ανυπόφορη προφορά τού:

“Προσφορά του καταστήματος, Λοχαγέ. Το συνηθισμένο; Λίγο πάγο, διπλό σπέσιαλ ουΐσκι;”

Ο Ήθαν χαμογέλασε με ψεύτικη ειρωνεία και έκανε ένα νεύμα ενώ διάλεγε ένα τραγούδι στο τζουκμπόξ, ψάχνοντας με τον δείκτη του χεριού τού για το σωστό κουμπί. Πάτησε το ΄Υντερ μψ τηυμβ΄, και γύρισε να απαντήσει στο Λούι πρίν ξεκινήσει για να κάτσει στο συνηθισμένο τού σκαμπό:

“Πρέπει να τονίσω το ‘εξαιρετικό’ στο εξαιρετικό ου-

ΐσκι;”

“Ποτέ τέτοια ανάγκη, κ. Γουίτμορ.”

Ο Ήθαν έκατσε στο σκαμπό, με τα μάτια του να περιφέρονται στα ποτήρια και τα διάφορα μπουκάλια αλκοόλ, τακτικά τοποθετημένα το ένα δίπλα στο άλλο, να επιδεικνύονται με έμφαση στα ράφια πίσω από τον πάγκο του μπάρ. Όταν μίλησε ξανά ήταν με ένα αίσθημα ανακούφισης:

“Δεν είχα σκεφτεί ποτέ ότι θα το πώ, αλλά ο Θεός ας ευλογεί τη Νιγηρία.”

Ο Λούι είχε πάρει την σωστή τού θέση πίσω απο τον πάγκο, πήρε ένα μπουκάλι από τα καλύτερα μάλτ τού από ένα χαμηλό ντουλάπι μαζί με ένα χαμηλό ποτήρι, και είπε με ένα ειρωνικό χαμόγελο καθώς γέμιζε:

“Είμαι απο την Γουϊάνα όμως.”

“Λίγο με νοιάζει η πολιτική. Το ουίσκι δεν γνωρίζει σύνορα. Έλα τώρα, βάλε ένα και για σένα.”

Ο ασυνήθιστα ψηλόλιγνος, σχεδόν σκελετωμένος μπάρμαν συναίνεσε και πήρε ένα σφηναχοπότηρο το οποίο γέμισε αμέσως και ύψωσε για να κάνει μια πρόποση:

“Σε όλους τους διψασμένους.”

Το τραγούδι των Ρολλινγ Στονες είχε αρχίσει να παίζει στο υπόβαθρο. Ο Ήθαν σήκωσε και αυτός το δικό του ποτήρι ουίσκι και έκανε και αυτός μια πρόποση:

“Στον Μιςκ Θαγγερ και την παρέα τού.”

Και οι δυό τους κατέβασαν λαίμαργα τα ποτά τούς μονορούφι. Ο Ήθαν έκανε μιά μικρή κίνηση με ένα χέρι, δείχνοντας το ντουλάπι απο κάτω.

Ο Λούι ξεκίνησε να σερβίρει άλλο ένα ποτήρι ουίσκι και ρώτησε τον σταθερό τού πελάτη για τον τελευταίο χρόνο με το συνηθισμένο χαλαρό αλλά στοργικό ύφος:

“Τι λέει η ζωή;”

Ο τόνος του Ήθαν ήταν εύθυμος, σχεδόν παιδαριώδης όταν είπε:

“Λίγο καλύτερα απο σκατά αλόγου. Δεν παραπονιέμαι όμως. Ακόμα εδώ δεν είμαι;”

Ο Λούι γέλασε ευγενικά και έκανε ένα νεύμα πρίν απαντήσει:

“Θά’χα ξεμείνει απο δουλειά άν δεν ήσουν. Ουέ και αλοίμονο εάν σου συμβεί κάτι.”

“Απλά φέρνε το ουίσκι και θα τα καταφέρω.”

Ο Λούι άφησε το ποτήρι ουίσκι να συρθεί πάνω στον ξύλινο πάγκο και τον κοίταξε μέσα στα μάτια, το πρόσωπο του σχεδόν μια χλωμή σκούρα σκιά υπό το αχνό φώς των κεριών του πάγκου:

“Λοιπόν, κανένα νέο από τους φίλους σου στα υψηλά κλιμάκια;”

Ο Ήθαν κούνησε το κεφάλι τού και έφερε το ποτήρι στα χείλη τού, ρουφώντας τα αρώματα:

“Όχι, τίποτα ακόμα. Δεν είναι εύκολο, το ξέρεις αυτό. Κι άσε τα χρήματα που παίζουν. Αλλά θα πάρει χρόνο Λούι. Η Μπιάφρα θεωρείται ελαφρώς πιο σημαντική από τη βίζα σου.”

Ο Λούι κούνησε το κεφάλι τού με απογοήτευση και ξεκίνησε να γυαλίζει ένα καλάθι γεμάτο από πλυμένα ποτήρια. Τα μάτια τού ήταν κολλημένα σε αυτό που έκανε την ώρα που απάντησε στον Ήθαν με ένα ανάμικτο συναίσθημα λύπης και ελαφριού εκνευρισμού, οι κινήσεις τού χωρίς την συνηθισμένη φινέτσα και ακρίβεια:

“Είπες μέχρι το τέλος του μηνός, Εγγλέζε. Είπες ξέρεις τα μέσα και τα έξω, έτσι δεν είπες; Ποιός θα κρατήσει τον Ινσάμι και τον Ουαντού μακριά απ’το σβέρκο μού, αναρωτιέμαι. Εσύ, ή το στέμμα σου;”

Ο Ήθαν συνέχισε να φοράει το ίδιο χαμόγελο με

το οποίο είχε κερδίσει επιχειρήματα σε αναρίθμητες περιπτώσεις, ενώ ταυτόχρονα συνέχιζε να χτυπάει τα δάχτυλα του στο ρυθμό του τραγουδιού που έπαιζε από το τζούμποξ. Μετά από μια μικρή άβολη σιωπή, είπε στον Λούι:

“Πρέπει να μοιάζει σα κλωτσιά στα μπαλάκια Λούι, αλλά δέν είναι τόσο άσχημα όσο το κάνεις να κούγεται. Ρίξε μια ματιά τριγύρω σου. Υπάρχουν μεγαλύτερα προβλήματα απο αυτούς τους δυό αλήτες. Άν όντως εμφανιστούν και το παίξουν σκληρά αφεντικά, θα φροντίσω να φάνε μια στάρχίδια και να χάσουν και από ένα ζευγάρι δόντια. Οπότε βγάλτο αυτό απτο μυαλό σου. Τι έχεις για μένα αυτή τη φορά;”

Ο Λούι φάνηκε να ηρεμεί λίγο, το τεντωμένο του στόμα να χαλαρώει σε ένα σφιχτό χαμόγελο. Πλησίασε ένα ψηλό ντουλάπι με κλειδαριά στα χερούλια, και χρησιμοποίησε ένα μικρό κλειδί που κρεμόταν από μια αλυσίδα γύρω απο λαιμό τού. Άνοιξε το ντουλάπι με μικρές λεπτές κινήσεις των χεριών τού, σαν να άνοιγε μια εικόνα ή ένα ναό. Μέσα κάθονταν μια ντουζίνα μπουκάλια ύλλουγη, σκονισμένα και χοντροκομμένα, κι απ’ότι φαινόταν εντελώς αυθεντικά με φελλό, σφραγίδα, τα πάντα. Στη θέα των μπουκαλιών του ούισκι και της πιθανότητας να τα γευτεί κατά την ευχέρεια τού, το πρόσωπο του Ήθαν φωτίστηκε και τα μπλέ μάτια τού φάνηκαν προς στιγμήν να λαμπυρίζουν. Η φωνή τού δεν μπορούσε να συγκρατήσει τον ενθουσιασμό τού:

“Ύλλουγη; Να με πάρει και να με σηκώσει, στη πατρίδα δε μπορώ κάν να το πλησιάσω. Ξέρεις, η οικογένεια ύλλουγη είναι από το Αυτήν είναι η γενέτειρα του Γουίλλιαμ Γουάλας. Σκοτσέζικο ούισκι στάλήθεια.”

Ο Λούι ρώτησε με αληθινή περιέργεια καθώς κατέβαζε προσεκτικά ένα μπουκάλι ύλλουγη:

“Ποιός ήταν ο Γουίλλιαμ Γουάλας;”

Ο Ήθαν ανοιγόκλεισε τα μάτια δυό φορές και αισθάνθηκε ελαφρώς πληγωμένος όταν το όνομα του μεγαλύτερου σκοτσέζου που έζησε ποτέ ήταν ανήκουστο σε αυτή τη μεριά του κόσμου. Παρόλα αυτά όταν προσπάθησε να εξηγήσει στο Λούι, ίσιωσε την πλάτη τού σαν να απευθυνόταν στους λόρδους και τις κυρίες του Παλατιού του Μπάκινγχαμ. Η προφορά τού ξαφνικά έγινε βαρύτερη, τραβώντας κάποια γράμματα:

“Ο Γουίλλιαμ Γουάλας ήταν ο μεγαλύτερος σκοτσέζος που έζησε ποτέ. Πολέμησε τους Άγγλους για την ελευθερία της Σκωτίας για πάνω από δώδεκα χρόνια. Σκότωσαν την γυναίκα και την οικογένεια τού και στο τέλος προδώθηκε. Έδωσε τα πάντα, ο Γουίλλιαμ Γουάλας. Τα μεγαλύτερα κότσια απάρχής κόσμου.”

Ο Λούι κοίταξε τον Ήθαν μπερδεμένος καθώς έβγαζε τον φελό από το ουίσκι, αρώματα κέδρου και υδρόμελου να αιωρούνται προς τα πάνω. Η ερώτηση τού φάνηκε να ισοπεδώνει το πρόσωπο του Ήθαν ακριβώς την στιγμή πού τα ρουθούνια τού είχαν ερεθιστεί:

“Αλλά η Σκωτία δεν είναι ελεύθερη. Υπηρετείς την Βασίλισσα της Αγγλίας.”

“Αυτό δεν είναι εντελώς αλήθεια, υπηρετώ την Βασίλισσα του Ηνωμένου Βασιλείου.”

“Αλλά, δεν υπάρχει Βασίλισσα των Σκωτσέζων, υπάρχει;”

“Είναι και Βασίλισσα των Σκωτσέζων. Και των Ουαλών. Και των Ιρλανδών. Καλά, τουλάχιστον, κάποιων Ιρλανδών.”

“Βλέπεις, αυτό δεν είναι και πολύ διαφορετικό από την κατάσταση εδώ στη Νιγηρία. Οι Ίγκμπο είναι σαν τους Σκωτσέζους, θέλουν να είναι ελεύθεροι. Δεν θα έπρεπε να είναι ελεύθεροι;”

“Δεν έχω λόγο σε αυτό. Δέν είναι η δουλειά μου, και δεν είναι ο λαός μου. Άν μπορούν, θα γίνουν.”

“Και εγώ είμαι απλά ένας μπάρμαν, Λοχαγέ. Απλά λέω. Οι Βιετναμέζοι, οι Ανγκολέζοι, οι Τγκμπο, οι Σκωτσέζοι.”

“Οι Μπήτλς. Οι Στόουνς. Οι Γιάρντμπερντς. Κάποιους απο αυτούς, τους ξέρω και μου αρέσουν. Τους υπόλοιπους ίσως να τους έχω ακούσει, αλλά ο σκοπός που παίζουν δεν είναι του γούστου μου. Τώρα κοίτα τον πάγκο σου, σε παρακαλώ.”

Ο Λούι χαμόγελασε με ειρωνική διάθεση και ήταν έτοιμος να κάνει αντίλογο όταν χτύπησε το κουδουνάκι της πόρτας και του απέσπασε την προσοχή. Κοίταξε και έδειξε με το μακρύ κοκκαλιάρικο δείκτη τού έναν στιβαρό, ψηλό και γυμνασμένο μαύρο άντρα ντυμένο με παραλλαγές, ένας μπερές του Νιγηριανού Σώματος Πεζοναυτών να διακοσμεί κομψά το κεφάλι τού. Τα μάτια του άντρα διέσχισαν με μια βίαιη διάθεση την ομίχλη και την θολούρα του καπνού και της σκόνης που φαίνονταν πάντα να στροβιλίζουν βαριεστημένα στο Μετροπολιτέν.

Το βλέμμα του στρατιώτη έκατσε γρήγορα στον Ήθαν, ο οποίος στριφογύριζε στο σκαμπό τού για να κοιτάξει άμεσα τον νεοφερμένο. Έσκασε ένα χαμόγελο και έκανε ένα κοροϊδευτικό μισο-χαιρετισμό στον μπρατσωμένο άντρα ο οποίος - κρίνοντας από τις επωμίδες τού - φαινόταν να έχει τον βαθμό τού Ταγματάρχη. Ο άντρας δεν φάνηκε να μοιράζεται το χιούμορ και δεν χαιρέτησε, ούτε φάνηκε να απολαμβάνει τα χαμόγελα και την ελαφρότητα και πολύ. Καθώς πλησίαζε το μπάρ, ο Ήθαν έκανε μιά χειρονομία προς το ακόμα ανοιχτό ντουλάπι γεμάτο με ύλλουγη και καλωσόρισε τον άντρα με μια πρόταση:

“Τζέημς, αυτή είναι μια ευκαιρία ζωής για μια εμπειρία

μοναδική στη ζωή σου. Είναι ύλλουγη. Είναι το νέκταρ των θεών. Θα είναι μνημειώδες Τζέημς, το να γίνουμε αλοιφή με το καλύτερο ουϊσκι σε όλη την χώρα, χωρίς αμφιβολία. Λοιπόν, ποιά είναι η δυσάρεστη περίσταση της επίσκεψης σου εδώ με στολή; Πές μου τα πάντα ώστε να μπορέσω να τα ξεχάσω με την βοήθεια του Λούι και του ύλλουγη. Είναι έστω και ελάχιστα σοβαρό; Οι Μπιαφρανοί ρίχνουν οβίδες στο Λάγος; Μπορώ να πάω σπίτι τώρα;”

Ο σωματώδης άντρας, ο οποίος κατα τα άλλα φαινόταν τρομακτικός και ικανός να τραυματίσει κάποιον σοβαρά μόνο με τα χέρια τού, είχε μια περίεργα ήσυχη και γαλήνια έκφραση στο πρόσωπο τού, σάν να είχε ξαφνικά παρασυρθεί μακριά στο μυαλό τού σε ένα καλύτερο μέρος όταν είπε ήρεμα:

“Είναι ο αδερφός σου. Έχουμε αναφορές ότι το καρναβάνι τούς μάλλον δέχτηκε επίθεση σήμερα. Κάπου στη ζούγκλα κοντά στα σύνορα. Δεν φτάσανε ποτέ στην ____.”

Ο Ήθαν φαινόταν ξαγνικά μαζεμένος και άχρωμος. Τα νέα ήταν σκότωσαν την διάθεση τού, το λιγότερο. Κοίταζε τον Τζέημς με προσεχτικά, αυστηρά μάτια:

“Λοιπόν, τι θα κάνει ο Στρατός για αυτό; Ο Ερυθρός Σταυρός υποτίθεται έχει την στήριξη τού. Πού είναι η στήριξη, Τζέημς;”

Ο Τζέημς πήρε τον Ήθαν από το μπράτσο και του είπε με ένα φιλικό, απλό τρόπο που έκρυβε η εξωτερική του εμφάνιση:

“Έλα να πιούμε ένα ποτό, Ήθαν. Ας μιλήσουμε.”

Η δουλειά στο Μετροπολιτέν ήταν σε πλήρη άνθηση. Ένα μικρό τσούρμο ναύτες γιόρταζαν τα γενέθλια ενός δικού τους, ακολουθώντας τον εθιμικό κανόνα του να πίνουν μέχρι να τους φάξει ο κελευστής. Ο Λούι κρατούσε προσεχτικό μάτι σε κανά ζευγάρι περίεργες φιγούρες, αλλά πέραν τούτου, οι παραγγελίες συνέχιζαν να έρχονται και αυτόν τον έκανε χαρούμενο.

Ο Ήθαν από την άλλη φαινόταν ότι ήταν μακριά από χαρωπός. Όντως, τα νέα του ότι χάθηκε η επαφή με τον αδερφό τού είχε κάνει αυτόν τον πόλεμο ένα προσωπικό ζήτημα, κάτι το οποίο κάθε επαγγελματίας στρατιώτης προσπαθούσε να αποφύγει. Κάνοντας τον πόλεμο προσωπικό ζήτημα σήμαινε επίσης ότι κάποιος θα έκανε κάτι ηλίθιο, και η ηλιθιότητα ήταν ένας γνωστός αλλά δυστυχώς συχνά παραλειπόμενος παράγοντας θανάτου.

Ο Τζέμς είχε πέσει σιωπηρός για μερικά λεπτά, πίνοντας ήσυχα και λίγο λίγο το κρασί τού, μια τοπική χύμα ποικιλία χωρίς φανταχτερό όνομα ή παραφουσκωμένη τιμή. Ο Ήθαν είχε μείνει με δυό τελευταία τσιγάρα, καπνίζοντας συνεχώς από την ώρα που καθίσαν κάτω να μιλήσουν. Μετά απο κάποια ώρα, ο Ήθαν έσπασε την άβολη σιωπή:

“Έπρεπε να είχα κινήσει μερικά νήματα όταν μου είπε ότι θα πήγαινε μέσα με τον Ερυθρό Σταυρό. Χαρτούρα, πρόβλημα με το διαβατήριο, γραφειοκρατία. Σίγουρα κάποιος που ξέρεις στο Εσωτερικών θα μπορούσε να είχε βοηθήσει. Ίσως να τον αναγκάζαμε να μείνει στη Βρετανία.”

Ο Τζέμς έδειξε με μια κίνηση του κεφαλιού τού ένα σίγουρο “όχι”, τα μάτια του κλειστά. Μετά ήπιε μια ακόμα γουλιά πριν απαντήσει:

“Ξέρεις υπάρχουν πολλοί τρόποι να έρθεις στην Νιγηρία. Εάν ο αδερφός σου ήθελε να έρθει, θα είχε βρεί

τον τρόπο τού. Δεν υπάρχει τίποτα που θα μπορούσες να έχεις κάνει να τον εμποδίσεις από το να έρθεις εδώ έτσι κι αλλιώς.”

Ο Ήθαν τράβηξε μια βαθιά ρουφηξιά από το τσιγάρο τού και έβγαλε τον καπνό με φούρια. Μίλησε με κάποιον εκνευρισμό.

“Αλήθεια είναι αυτό. Ίσως θα έπρεπε να τον είχες πιάσει στα σύνορα όταν το καραβάνι τους ξεκίνησε για τη Μπιάφρα. Θα μπορούσα να του είχα μιλήσει να τον συνεφέρω.”

Ο Τζέημς, ήρεμος όπως και πρίν, απάντησε με μια άτονη φωνή χωρίς συναίσθημα, προσπαθώντας να ηρεμήσει τον Ήθαν ταυτόχρονα:

“Όχι με ένα καραβάνι του Ερυθρού Σταυρού. Πώς θα φαινόταν στις εφημερίδες αν η Νιγηρία μπλόκαρε τον Ερυθρό Σταυρό. Θα φαινόταν σαν να θέλουμε να αφήσουμε παιδιά να πεθαίνουν απο δυσεντερία και πείνα. Όχι, δε θα μπορούσαμε να έχουμε πεί στον αδερφό σου να κάτσει στα αυγά τού. Δέν ήταν δουλειά μου, ούτε και δική σου. Ήταν δικιά του επιλογή, δικιά του ζωή.”

Ο Ήθαν έσβησε το τσιγάρο του, ήπие το υπόλοιπο ποτό τού με τη μία και κούνησε το άδειο ποτήρι του στο Λούι που φάνηκε να το παρατηρεί σχεδόν αμέσως. Μετά ο Ήθαν κοίταξε τον Τζέημς μέσα στα μάτια, ένα ζευγάρι σκούρα μάτια που τονίζονταν από το λίγο ασπράδι που τα περιτριγύριζε. Προσπάθησε να ηρεμήσει και να βρεί τα κατάλληλα λόγια:

“Έχεις δίκιο γι'αυτό. Θα έπρεπε απλά να του τις έβρεχα όπως όταν ήμασταν ακόμα δέκα χρονών. Αλλά είναι ολόκληρος άντρας, γιατρός. Έχει τα καθήκοντα τού, τις υποχρεώσεις τού. Όπως έχω και γώ τις δικές μου. Άν και πάλι νομίζω ότι είναι ηλίθιο, τουλάχιστον έκανε αυτό που

υποτίθεται ότι έπρεπε να κάνει σάν άντρας απο μόνος τού. Ήθελε να βοηθήσει, πήγε στον Ερυθρό Σταυρό. Ποτέ δεν είδα πώς γίνεται να σταματήσεις του ανθρώπους απ'το να πεθαίνουν με το να αράξεις στα γρασίδια όλη μέρα και να γαμιέσαι σα κουνέλι. Και πάλι, ήταν χαζή κίνηση να έρθει εδώ.”

Ακολούθησε μια παύση. Ο Λούι επέστρεψε στο τραπέζι με τη επόμενη γύρα Λιτλμιλ του Ήθαν και ένα καθαρό τασάχι. Ο Ήθαν έγνεψε εύχαριστώ στον Λούις που με τη σειρά του υποκλίθηκε ελαφρά και έφυγε γοργά να σερβίρει κάποιο άλλο τραπέζι. Ο Τζέημς είχε ακουμπήσει τα χέρια τού στο τραπέζι τούς, ο όγκος του πολύ μεγάλος για να καθίσει άνετα στις απλές καρέκλες του Μετροπολιτέν. Ο Ήθαν γέμισε το στόμα του με Λίτλμιλ και ξύνισε η φάτσα τού όταν ένωσε το μάλτ να καίει το λαιμό τού μέχρι το στομάχι. Μετά συνέχισε:

“Ξέρω, ο πόλεμος δέν είναι μέρος για ιδεαλιστές και ρομαντικούς, και μάλλον γι'αυτό είμαι ακόμα ζωντανός. Αυτό, και απίστευτα ποσά τύχης, θα έβαζα στοίχημα. Ισώς να νομίζω ότι ο Άντυ κάνει καλύτερη δουλειά απ'ότι θα μπορούσα εγώ ποτέ. Εννοώ, στη μεγαλύτερη εικόνα των πραγμάτων, αυτός που είναι γιατρός κι όλα αυτά. Δεν μπορώ στάλήθεια να πώ γιατί δέν τον σταμάτησα. Απλά δε μπορούσα, ξέρεις·

Ο Τζέημς ανοιγόκλεισε τα μάτια νωχελικά και ρούφηξε την τελευταία γουλιά απ'το κρασί τού. Βρόντηξε το ποτήρι τού να ακουστεί πρίν απαντήσει:

“Κάποιος πρέπει να προσπαθήσει να σώσει τον κόσμο. Άνθρωποι σάν τον αδερφό σου νομίζουν ότι μπορούν. Όπως πρέπει να νομίζει κάθε ήρωας.”

Ο Τζέημς έβγαλε έναν ήχο απο μέσα τού να δείξει ότι δεν ενέκρινε και ο Ήθαν στράβωσε τη φάτσα του με μια

μικρή ενόχληση. Άναψε ένα από τα τελευταία του τσιγάρα στο πακέτο και εισέπνευσε εξονυχιστικά:

“Λοιπόν, δεν ξέρω. Δέν είναι ακριβώς δουλειά μου να σώζω ανθρώπους, είναι. Μπορείς να πείς ότι είμαστε ανταγωνιστές, εγώ και ο Άντυ. Το οποίο μου θύμισε, ήμασταν σε αντίπαλες ομάδες όταν παίζαμε κρίκετ.”

“Δέν ήξερα ότι παίζεις κρίκετ.”

“Έχω να παίζω από όταν τραυματίστηκα στο πόδι, στην Κένυα. Άσχημη δουλειά εκείνη. Παραλίγο να πεθάνω εκεί. Νέος, χαζός και παράτολμος. Επίσης, πολύ τυχερός μαπαγάσας.”

Η έκφραση του Τζέημς φάνηκε να αλλάζει κάπως. Αφαίρεσε τα χέρια του από το τραπέζι και για μια στιγμή έκασε ακίνητος, κοιτώντας τον Ήθαν έντονα. Μετά παρήγγειλε άλλο ένα ποτό απο το Λούι, που φάνηκε να ρίχνει προσεκτικές ματιές στο τραπέζι τούς πιο πολύ απο τα άλλα και έγνεψε σύντομα, εξαφανιζόμενος στο πίσω μέρος για κανα δυο λεπτά. Όταν ο Τζέημς ξαναμίλησε, άναβε το τελευταίο τσιγάρο του Ήθαν, κι ο Ήθαν μπορούσε μόνο να μείνει κοκκαλωμένος απο την έκπληξη με ένα βαθύ συνοφρύωμα:

“Ήσουν καθόλου καλός.”

“Τί, στο κρίκετ. Νόμιζα πως δεν καπνίζεις.”

“Είμαι ένας άνθρωπος με πολλά ταλέντα. Και κάποια πάθη επίσης.”

‘Αν είναι έτσι, ελπίζω να μήν είσαι και φάν των Ρόλινγκ Στόουνς. Θα ήταν αλήθεια έγκλημα να ανακαλύψω ότι μου τό κρυβες κι αυτό.”

Ο Τζέημς ρούφηξε το τσιγάρο του και έριξε το κεφάλι του πίσω, αφήνοντας ένα μικρό σύννεφο καπνού. Χαμογέλαγε όταν έδειξε τον Ήθαν και είπε:

“Δέν έχω πολλά να κρύψω Ήθαν. Μερικές φορές κα-

πνίζω. Συνήθως μόνος.”

Ο Ήθαν έγνεψε με ένα πονηρό έντονο χαμόγελο στο πρόσωπο τού. Ρούφηξε άλλη μια μπουκιά από το ποτήρι με το σκότς τού που εξαφανίζονταν γρήγορα. Ο Τζέημς έπαιζε με τον πάγο στο ποτήρι τού όταν ένα ελαφρύ χαμόγελο εμφανίστηκε στο πρόσωπο τού, μικρές σταγόνες ιδρώτα να τρέχουν στο μέτωπο τού και να γυαλίζουν αμυδρά στο θολό, λιγοστό φώς του Μετροπολιτέν:

“Καλύτερη ευκαιρία απ’το κρίκετ, είναι αλήθεια. Ένα χτυπημένο πόδι δε θα σε αφήσει πίσω.”

“Δεν είναι απλά το χτυπημένο πόδι. Δέν είμαι στα αλήθεια οπαδός του κρίκετ. Ο Άντυ τρελαίνεται όμως. Τουλάχιστον σαν παιδί τρελαινόταν. Συνήθιζε να με κουβαλάει μαζί. Το χτυπημένο πόδι απλά μου το θυμίζει.

Ο Τζέημς φάνηκε να σφίγγεται ξαφνικά. Ίσιωσε την πλάτη τού πρίν πάει να φτάσει το ποτήρι τού, η φωνή τού λίγο ρηχή και απόμακρη:

“Τί είναι χειρότερο, Ήθαν· Οι μνήμες, ή το πόδι.”

“Είναι οι μνήμες, σίγουρα. Δεν τον έχω δει εδώ και τέσσερα χρόνια. Σπάνια τηλεφωνώ. Ποτέ δεν γράφω. Θα νόμιζε ότι δεν με νοιάζει καθόλου. Αλλά είναι η δουλειά, ξέρεις· Η απόσταση.”

Ο Τζέημς παρείσφρυσε ελαφρώς:

“Και το σκότς επίσης.”

Ο Ήθαν άδειασε το ποτήρι τού σαν μια αλήθινη δίψα να τον οδηγούσε και απάντησε:

“Κι αυτό.”

Ο Τζέημς τον κοίταγε μέσα από αιματοκοκκινισμένα μάτια, το ποτήρι τού με το κρασί άδειο άλλη μια φορά. Έκατσε όρθιος στην καρέκλα, ρούφηξε ηχηρά από τα μεγάλα ρουθούνια του τον παχύ αέρα του Μετροπολιτέν και έχανε ένα νόημα με τα χέρια για άλλο ένα γύρο ποτά, σι-

γουρεύοντας ότι ο Λούις θα έφερνε δύο ποτήρια Λίτλμιλ. Η ματιά του Ήθαν ήταν καρφωμένη στον ανεμιστήρα οροφής από πάνω τους. Έδειχνε απομαχρυσμένα σκεπτικός, σοβαρός και μαζεμένος, διαφορετικός από το συνήθη εαυτό του. Γύρισε τα μάτια του στο άδειο τού ποτήρι και μίλησε με μια δόση θυμού πίσω από κάθε πρόταση:

“Πρέπει να βρώ τον αδερφό μου. Δεν έχω αφήσει ποτέ κανέναν πίσω στη ζωή μου. Τους έφερα όλους πίσω. Δε γίνεται να αφήσω τον ίδιο μου τον αδερφό πίσω. Είναι ο Άντυ, για όνομα του Θεού, δεν έχει πειράζει μύγα όσο ζεί.”

Ο Τζέμς φάνηκε μονομιás νηφάλιος και έκπληκτος, τα μάτια τού στένεψαν επικίνδυνα:

“Ήθαν, γίνεται πόλεμος. Τί έχεις στο μυαλό σου.”

Ο Ήθαν μάζεψε τα ποτά τους στον αέρα από το δίσκο του Λούι που περνούσε, και απάντησε:

“Να τον ψάξω. Να τον βρώ. Να τον φέρω πίσω.”

Ο Τζέμς κούνησε το κεφάλι τού αποδοκιμαστικά:

“Ανόητη προσπάθεια. Ακόμα κι αν είναι ζωντανός, μπορεί να σου στοιχίσει τη ζωή. Και των δυό σας.”

“Δεν είναι απλα μια προσπάθεια και επίσης δεν είμαι ανόητος. Είμαι σκωτσέζος. Από την μεριά της μάνας μου.”

Το βλέμμα του Τζέμς είχε αρχίσει να τρυπάει τα μάτια του Ήθαν, ρίχνοντας τού μια ματιά σκληρή σαν πέτρα: “Πρέπει να έχεις χάσει το μυαλό σου” είπε με σιγανή φωνή.

Ο Ήθαν κούνησε τους ώμους αδιάφορα και απάντησε:

“Έχω κάνει περισσότερα λάθη απόσα μου αναλογούν. Ξέρω ότι αυτό δεν είναι λάθος.”

Η φωνή του Τζέμς είχε μια αργή ποιότητα που έδειχνε την αποφασιστικότητα τού:

“Θα χρειαστείς τότε όση βοήθεια γίνεται. Άν θα έχει κάποιο νόημα ή πιθανότητα να πετύχει.”

Ο Ήθαν έσκασε ένα χαμόγελο και ήπια μια μικρή γουλιά Λιτλμιλ, παρατηρώντας ότι είχε σχεδόν ξεμείνει από σκότς. Ο Λούις τότε εμφανίστηκε απο το πουθενά με την χάρη ενός χορευτή. Τους πρόσφερε το μπουκάλι Λίτλμιλ που είχε ανοίξει νωρίτερα. Υπήρχε με το ζόρι αρκετά σκότς εκεί μέσα για μόλις ένα ακόμα ποτό.

“Κύριοι, κερασμένο απο το μαγαζί. Και μπορείτε να κρατήσετε και το μπουκάλι, άμα θέλετε.”

Ο Ήθαν έγνεψε για εύχαριστώ και γέλασε χωρίς να θέλει, ενώ ο Τζέμς ακόμα καθόταν εκεί κοιτώντας τον Ήθαν φαινομενικά ανήμπορος να ξεχωρίσει άν ο άνθρωπος ήταν απλά μεθυσμένος και πενθούσε απο τώρα, φτιάχνοντας ιδέες στο μυαλό του. Ρώτησε τον Ήθαν, το άγχος στην φωνή του να δείχνει ότι ήθελε να πεισθεί:

“Είσαι σίγουρος ότι θα το κάνεις αυτό. Θέλω να βοηθήσω, αλλά θέλω να ξέρω ότι δεν ρισκοκινδυνεύω το κεφάλι μου για τίποτα κόλπα στην ζούγκλα, Ήθαν Γουϊτμορ. Και θα μπορούσε αλήθεια να είναι το κεφάλι μου, κυριολεκτικά. Χρειάζεται να είσαι σοβαρός μέχρι θανάτου. Ός το τέλος.”

Η απάντηση του Ήθαν ήταν κοφτερή σαν τα καταφερτζίδικα μάτια του:

“Δεν μου έχει μείνει τίποτα εκτός από τον Άντυ. Τίποτα που να έχει σημασία τουλάχιστον. Η δουλειά είναι σκατά τη σήμερα ημέρα. Ούτε γυναίκα ούτε παιδιά. Είναι ότι έχω, Τζέμς.”

Ο Τζέμς κούνησε τους μεγάλους ώμους του, τεντώνοντας την στολή παραλλαγής του σχεδόν μέχρι να σκιστεί. Μετά είπε στον Ήθαν:

“Θα μπορούσε ήδη να είναι νεκρός, το ξέρεις αυτό.

Μπορεί να είναι ένας λευκός εγγλέζος γιατρός, αλλά όσο χρήσιμος και να φανεί σε οποιονδήποτε τον αιχμαλωτίσει, οι σφαίρες δεν είναι πολύ επιλεκτικές.”

Ο Ήθαν συνέχισε, οι γροθιές τού να σφίγγουν ενστικτωδώς, τα μάτια τού να λάμπουν με μια κρυστάλλινη καθαρότητα που σπάνια έδειχνε:

“Μετά θα φέρω πίσω το πτώμα στην Γλασκόβη και θα τον βάλω στο χώμα. Θα κάνω ότι μπορώ Τζέιμς. Θα κάνω οτιδήποτε.”

Ο Τζέιμς άφησε τη ματιά τού στον Ήθαν, σάν να τον μετρούσε:

“Τι θα κάνεις; Θα παραιτηθείς αύριο κιόλας;”

Ο Ήθαν γέλασε πικρά και είπε:

“Ίσως θα έπρεπε. Δε θα με αφήναν όμως. Υπηρεσιακές ανάγκες, έλλειψη προσωπικού, τέτοια πράγματα. Η υπηρεσία θέλει να σε γαμήσει απο εδώ ως την Αυστραλία τρεις φορές άμα μπορεί. Δε μπορώ καν να ζητήσω άδεια, όχι τόσο ξαφνικά. Άκου, νομίζεις ότι μπορείς να κανονίσεις κάποια άσκηση; Οποιοδήποτε λόγο θα απαιτεί να βρίσκομαι προσκολλημένος κάπου μακριά απο το Λάγος. Να λείψω για μιά, δυο βδομάδες. Άν όλα πάνε καλά, τότε θα δώ τι θα κάνω. Άν όχι, δεν θα έχει και πολύ νόημα απο εκεί και πέρα.”

Ο Τζέιμς κατέβασε μια μπουκιά Λίτλμιλ χωρίς να προετοιμάσει τον εαυτό τού. Μή συνηθισμένος στα δυνατά ποτά καθώς ήταν, έμοιαζε σαν να ήταν έτοιμος να κάνει εμετό επι τόπου, αλλά κατάφερε να συγκρατηθεί. Κούνησε το κεφάλι καταφατικά και είπε:

“Μπορώ να το κάνω αυτό. Μπορώ να κάνω περισσότερα απο αυτό. Μπορώ να σε δίνω πληροφορίες: τοποθεσίες, φήμες, μετακινήσεις στρατευμάτων. Οτιδήποτε θα σε βοηθούσε να βρείς τον αδερφό σου και να σε κρατήσει ζων-

τανό ταυτόχρονα. Νομίζω ακόμα ότι μπορώ να μαγειρέψω μια αληθινή επιχείρηση. Μετά μπορούμε να χρησιμοποιούμε κανονική κίνηση στον ασύρματο για να ερχόμαστε σε επαφή χωρίς υποψία.”

“Μπορείς να το κάνεις αυτό· Χρειάζεται να φύγω όσο το δυνατόν πιο νωρίς. Αύριο βράδυ, την ημέρα μετά το αργότερο. Πρέπει να μαζέψω τον εξοπλισμό μου, και ίσως να δανειστώ κανα δυό πράγματα, με την βοήθεια σου. Μετά πρέπει να κάνω λίγο έλεγχο στο δρομολόγιο.”

“Σχεδιάζεις να ακολουθήσεις τον ίδιο δρόμο με το καραβάνι του αδερφού σου.”

“Ναί, μέχρι τέλους. Θα ξεκινήσω απο Λάγος, μετά Πόλη του Μπενίν, μετά Ασάμπα, μέσω Ονίτσα και εντός της περιοχής της Μπιάφρα. Απο εκεί και πέρα, στο Ογουέρι.”

Ο Τζέμς έγενεψε επιδοκιμαστικά. Ρώτησε με ένα ίχνος ανησυχίας στη φωνή τού:

“Τι θα συμβεί όταν φτάσεις στην Μπιάφρα· Τι θα γίνει αν βρείς τον αδερφό σου.”

“Εννοείς όταν βρώ τον Άντυ. Θα τον φέρω πίσω, τι άλλο.”

“Εννοώ, πώς σχεδιάζεις να το κάνεις αυτό· Κι αν είναι τραυματισμένος· Φυλαχισμένος, ή όμηρος· Κι αν είναι αδύναμος, πληγωμένος ή άρρωστος· Μή μου πείς ότι θα κάνετε ωτοστόπ ή θα τον κουβαλήσεις μόνος σου αν χρειαστεί.

“Θα τον κουβαλήσω άνχρειαστεί.”

“Είναι όλοι οι σκωτσέζοι απτη μεριά της μάνας τούς τόσο ανόητοι όσο εσύ· Θα φέρω ένα ελικόπτερο. Άν μπορούμε να κανονίσουμε μια περιοχή προσγείωσης μέσω ασυρμάτου. Άν χάσουμε επαφή θα έχουμε δυό προκαθορισμένες περιοχές προσγείωσης, σε δυό διαφορετικές

χρονικές στιγμές. Ελπίζω να μὴν χρειαστεί.”

“Θα το κάνεις αυτό.”

“Ελικόπτερα πετάνε χωρίς σχέδιο πτήσης ὅλη την ὥρα. Δεν ἔχω τα φτερά πιλότου για πλάκα, Ἦθαν.”

Ο Ἦθαν μειδίασε πλατιά για την ιδέα της ζαβολιάς. Ο Τζέημς τον προσγείωσε ἀπὸτομα ἀκόμα μια φορά ὁμως:

“Τι θα κάνεις ὅταν θα εἶσαι μέσα στην Μπιάφρα ὁμως; Πῶς θα κυκλοφορεῖς, ἕνας ἐγγλέζος ὅπως εσύ, χωρίς καθόλου χαρτιά; Ἦ θα πείς σε ὅλους ὅτι εἶσαι ἕνας στρατιωτικός σύμβουλος για τους Νιγηριανούς, ὥστε ἴσως να σε βασανίσουν πρὶν σε ἐκτελέσουν ἐκεῖ που στέκεσαι.”

Ο Ἦθαν φάνηκε κάπως σκεπτικός, ἀλλὰ μετὰ ἀπο λίγο κατάφερε να ἀπαντήσει:

“Κάτι ἔχω στο μυαλό μου γιὰυτό. Μπορεῖ να ἔχω μια ἐπαφή, μέσω της πρεσβείας. Ἐνας παλιός φίλος. Μπορεῖ να πλαστογραφήσει μερικά χαρτιά, να με κάνει να φαίνομαι νόμιμος. Ἐνας φωτογράφος, ἢ ἕνας δημοσιογράφος. Κάποιος που να μπορεῖ να μπεῖ ἢ να βγεῖ με σχετική ἀτιμωρησία.”

“Δεν ὑπάρχει ἀτιμωρησία. Ανοχή ἴσως. Ἐνας δημοσιογράφος θα ἦταν καλή κάλυψη· πάντα ἀναζητοῦν την συμπάθεια του τύπου.”

Ο Ἦθαν ἐγνεψε συμφωνόντας και σταμάτησε για να μιλάει για να σκεφτεῖ για μερικές στιγμές. Μετὰ κοίταξε τον Τζέημς σαν να ἤξερε ἤδη ὅτι ζητάει πολλὰ ἀπο τον Νιγηριανὸ φίλο του, ἀλλὰ παρ’ὅλα αὐτὰ συνέχισε και του εἶπε:

“Τζέημς, ἦσουν καλὸς φίλος ὅσο καιρὸ εἶμαι ἐδῶ, βοηθώντας με να μπῶ πιο ἔυκολα στην ὅλη κατάσταση. Σκεφτόμαστε παρόμοια, εἶσαι φοβερὸς επαγγελματίας και πίστεψε με ξέρω, μαγειρεύεις πολὺ ωραία, ἀλλὰ γιατί το κάνεις ὅλο αὐτὸ για μένα. Δε μπορεῖ να ρισκάρει τόσα

πολλά, τέτοιες εποχές, μόνο και μόνο για να βοηθήσεις έναν λευκό από τη Σκωτία. Σε θεωρώ συμπολεμιστή, ένα φίλο που εύχομαι να μου τρέχουν τα σάλια για ένα μπουκάλι σκότς όταν κατέυχην θα είμαι αρκετά γέρος για να κατουριέμαι πάνω μου. Αλλά πές μου, γιατί ακριβώς ρισκάρεις τη ζωή και την καριέρα σου· Άν είναι για λεφτά, σε διαβεβαιώ..”

Ο Τζέμς χαστούκισε τον Ήθαν δυνατά στο πρόσωπο, το σόκ από το χτύπημα αφήνοντας τόν ζαλισμένο για λίγο. Η φωνή τού ήταν σαν χαλίκι σε κονσέρβα, το πρόσωπο τού έτρεμε από αγανάκτηση:

“Με προσβάλεις. Έρχομαι σαν φίλος, και με προσβάλεις νομίζοντας με χρυσοθήρα. Έχεις μια ικανότητα, φαίνεται την έχουν όλοι οι άγγλοι. Είσαι τόσο τυφλός που δε βλέπεις αυτό που είναι ακριβώς μπροστά σου. Σε θεωρώ και εγώ φίλο, γι’αυτό θα θεωρήσω ότι μπερδεύεις τη γλώσσα σου. Είσαι συναισθηματικά πιεσμένος, έχεις πιεί μερικά ποτά. Θα ξεχάσω ότι το είπες ποτέ.”

Ο Τζέμς εξέπνευσε βαθιά και φάνηκε να ηρεμεί. Ο τόνος της φωνής τού έγινε κάτι αγαπητό, μια φωνή ασυνήθιστα μαλακή και ήπια, γεμάτη μνήμη και συναίσθημα:

“Θές να μάθεις γιατί θέλω να σε βοηθήσω με οποιοδήποτε μέσο διαθέτω. Γιατί είχα και εγώ έναν αδερφό κάποτε. Έναν αδερφό που μάτωνε τα χέρια τού για να γίνω εγώ ο άντρας που είμαι σήμερα. Έναν αδερφό που έθαψε τους γονείς μάς με τα ίδια του τα χέρια. Τον έχασα αυτόν τον αδερφό. Τον έχασα και ενώ θα μπορούσα να έχω κάνει κάτι γι’αυτό, απλά τον κοίταξα να φεύγει, για να μη γυρίσει ποτέ. Έχω βρεθεί εκεί που είσαι Ήθαν. Ξέρω ότι κάνεις αυτό που θα έπρεπε να έχω κάνει χρόνια πριν. Και θέλω να βρείς τον αδερφό σου. Αυτό, το ορκίζομαι στο Θεό.”

Ο Ήθαν φαινόταν ντροπιασμένος και μουντός. Καθάρισε τον λαιμό του πρίν μιλήσει:

“Συγγνώμη, Τζέμς. Συγγνώμη που σε πρόσβαλα. Δε μου έχεις πεί ποτέ πολλά γιάυτόν.”

Ο Τζέμς γέλασε χωρίς χαρά πρίν απαντήσει:

“Τι υπάρχει να πώ, Ήθαν· Ίσως να ήταν η μοίρα τού. Όπως έχουμε την δική μάς.”

“Πιστεύεις στην μοίρα, τότε· Νομίζεις ότι όλα αυτά είναι μέρος τής.”

“Δέν έχει νόημα άν πιστεύω. Κανείς δεν μπορεί να δραπετεύσει απο τα δίχτυα της μοίρας, είτε πιστεύει είτε όχι. Θα πρέπει πάντα να το θυμόμαστε αυτό.”

Ο Ήθαν άδειασε το υπολοιπο ποτήρι μεμιάς, και γέμισε όσο λίγο είχε απομείνει απο μπουκάλι Λιτλμιλ και στους δυό τούς. Μετά ύψωσε το ποτήρι τού σε μια πρόποση:

“Στον Άντυ.”

Και ο Τζέμς απάντησε:

“Στον Ενκελε.”

* * *

Η βρετανική πρεσβεία στο Λάγος ξεχώριζε σαν το τυπικό αποικιακό κτήριο της Αφρικής, μεγάλοπρεπο και αυστηρό, μια αδιαφιλονίκητη κληρονομιά από τα χρυσά χρόνια της Αυτοκρατορίας. Τα ψηλά, λεπτά παράθυρα γυάλιζαν από την φωτεινότητα του μεσημεριανού ήλιου όταν ο Ήθαν πέρασε μέσα από την μπροστινή πύλη χαιρετώντας στρατιωτικά τον φρουρό εν υπηρεσία εντελώς διαδικαστικά. Έτρεξε κατευθείαν απο τις σκάλες στον 2ο όροφο, απλά αγνώνοντας οποιονδήποτε προσπάθησε να προσφέρει βοήθεια. Η πόρτα του Διευθυντή Πολιτισμικών Υποθέσεων ήτανμισάνοιχτη. Ο Ήθαν χτύπησε ζωηρά και μπήκε χωρίς να περιμένει απάντηση.

Με το που μπήκε μέσα, είδε έναν άντρα γύρω στα

πενήντα-φεύγα, κοντό και μικροσκοπικό. Ο άντρας είχε ένα παχύ μουστάκι, ένα σχεδόν εντελώς γυμνό κρανίο και φόραγε ένα ζευγάρι παλιομοδίτικα γυαλί με σκελετό από έβανο. Η ταμπέλα στο γραφείο του έγραφε 'Ισίδωρος Μπλούμ - Διευθυντής Πολιτισμικών Υποθέσεων'. Σήκωσε το βλέμμα του από κάτι ασήμαντο που διάβαζε και αμέσως πέταξε ένα χαμόγελο. 'Αν και είχαν συναντηθεί περιστασιακά μόνο κανα δυό φορές σε δείπνα της πρεσβείας, πρότεινε το χέρι του με ένα ζωντανό, ζεστό τρόπο και είπε:

“Πώς είστε· Ελπίζω κάλλιστα, παλιόφιλε. Παρακαλώ, καθίστε. Τώρα, τί ήταν αυτό για το οποίο θέλατε να μου μιλήσετε· Πιστεύω στο τηλέφωνο μου είπατε ότι ήταν κάποιο επείγον προσωπικό θέμα το οποίο τρόπον τινά ενέπλεκε το γραφείο μου. Θα μπορούσατε να το αποσαφηνίσετε· Μπορώ μόνο να βοηθήσω πραγματικά εάν ξέρω με τι έχουμε να κάνουμε, αγαπητέ μου. Με απόλυτη εχεμύθεια, φυσικά.”

Ο Ήθαν έσφιξε το χέρι του αλλά ακόμα αισθανόταν κάπως έξω από τα νερά του, εξαιτίας της εγγενούς έλλειψη εμπιστοσύνης που έτρεφε για τους κατασκόπους παρόλη τον εγκάρδιο τρόπο του ανθρώπου. Χωρίς να είναι συνηθισμένος σε πρωτόκολλα και ετικέττες συμπεριφοράς, ο Ήθαν βούτηξε κατευθείαν στο θέμα και είπε άκομψα:

“Κύριε Μπλούμ, χρειάζομαι μια κάλυψη.”

Ο Ισίδωρος Μπλούμ ανοιγόκλεισε τα μάτια μια-δυό φορές με ένα ακούνητο, κάπως αφύσικο χαμόγελο, και φαινομενικά αρκετά μπερδεμένος απάντησε:

“Συγγνώμη, περί τι είδους κάλυψη μιλάτε κ. Γουϊτμορ.”

Προτού ο Ήθαν να έχει χρόνο να εξηγήσει, ο κ. Μπλούμ είχε συνοφρυωθεί βαθιά, κουνώντας μπροστά από τον Ήθαν ένα δάχτυλο που έλεγε “όχι, όχι”. Σηκώθηκε

απο την καρέκλα τού και με την ησυχία τού έκλεισε την πόρτα του γραφείου τού. Ο Ήθαν μπορούσε μόνο να κοιτάει με γνήσια απορία ενώ ο κ. Μπλούμ κάρθισε ξανά κάτω άνετα, άναψε την πίπα τού και τράβηξε μια ρουφηξιά. Μετά ρώτησε τον Ήθαν καθώς τον κοιτούσε μεσα στα μάτια, το βλέμμα του περίεργα άβολο:

“Ζητάτε ένα μουνί όταν μπαίνετε σε ένα μπουρδέλο, κ. Γουίτμορ. Σε τόσο λεπτά ζητήματα, απαιτείται λίγο περισσότερος χώρος για ελιγμούς. Θα ζητούσατε ένα κορίτσι, ή μια γυναίκα, ίσως λίγη συντροφιά. Όχι για ένα μουνί, αυτό που προσφέρουν τα μπουρδέλα. Μα παρακολουθείς, γίόκα μού.”

Ο Ήθαν φαινόταν ακόμα πιο μπερδεμένος, ειδικά από την ξαφνική αλλαγή συμπεριφοράς του μεσήλικα άντρα. Κατάλαβε ότι ήταν πολύ απότομος, αλλά ενόσω προσπαθούσε να σκεφτεί τί να πεί μετά και ειδικότερα το πώς να απολογηθεί, ο δημόσιος λειτουργός έσκυψε κοντύτερα στον Ήθαν πρίν να συνεχίσει:

“Κοίτα, φιλαράκο· ο καθένας ξέρει τι είναι αυτό που κάνουμε εδώ και ο καθένας, ακόμα και μείς, ξέρουμε ότι απλά κάνουμε εκθέσεις παραδοσιακής τέχνης και αγγειοπλαστικής. Τις Πέμπτες, έχουμε βραδιά πίπιζας όμως. Με πιάνεις.”

Ο Ήθαν έγνεψε μουνδιασμένα παρόλο που δεν κατάλαβε στην πραγματικά και πολύ καλά τι προσπαθούσε να του πεί. Ο κ. Μπλούμ διέκρινε την σύγχυση γραμμένη στο πρόσωπο του Ήθαν και αφού αναστέναξε ελαφρώς, συνέχισε:

“Μάλιστα. Λοιπόν, ας κάνουμε τα πράγματα ευκολότερα για σένα και να επιταχύνουμε τη διαδικασία. Υπάρχει κάποιος που μπορώ να καλέσω εκ μέρους σου. Κάποιος που μπορεί να με βοηθήσει, να σε βοηθήσω.”

Με αυτή τη φράση, ο Ήθαν απάντησε αυτομάτως, σαν να περίμενε αυτή την ερώτηση εδώ και ώρα.

“Ναί, κύριε. Αυτός θα ήταν ο Ίαν Ράδερς, ένας προσωπικός φίλος.”

Τόσο ξαφνικά όπως και προηγουμένως, η συμπεριφορά του κ. Μπλούμ άλλαξε πάλι ξανά στον χαρωπό, ευγενικό και πολύ εξυπηρετικό εαυτό του. Φορώντας ένα ανατριχιαστικά πλατύ χαμόγελο στο πρόσωπο του, σήκωσε το τηλέφωνο του γραφείου του, πήρε ένα μόνο νούμερο και είπε:

“Ναί· Τζένυ· Σύνδεσε με Μπρίστολ. Ναί, ναί, οπωσδήποτε.”

Ακολουθούσε μια μικρή αναμονή, που στάθηκε λόγος για τον Ήθαν να αρχίσει να ιδρώνει αν και η θερμοκρασία μέσα στο δωμάτιο, ήταν αρκετά ευχάριστη. Ο κ. Μπλούμ συνέχισε να χαμογελάει και να γνέφει καθυσηχαστικά, κάτι το οποίο μόνο τόνιζε το περίεργο αίσθημα άγχους που είχε καταλάβει τον Ήθαν. Ο κ. Μπλούμ ακούστηκε τότε να μιλάει στο τηλέφωνο:

“Ναι· Λέοναρντ· Ναι, εγώ ο Ισίδωρος είμαι. Χρόνια και ζαμάνια, αλλά φοβάμαι ότι πρόκειται για δουλειά. Ο Ράδερς είναι δικός σου· Κατάλαβα. Είναι ζεστός αυτή την ώρα· Όχι· Α, υπέροχα. Μπορείς να του πείς να με πάρει τηλέφωνο σε παρακαλώ· Ναι, στο γραφείο μου. Ε, αμέσως τώρα θα ήταν αλήθεια τέλεια στιγμή. Θα ήθελα να τελειώνω με αυτό πριν το μεσημεριανό. Ναι, είναι μια χαρά, ασχολείται με το κήπο τής και όλα αυτά. Πώς είναι η Μαρί· Φοβερή η κερασόπιτα τής πέρσι τα Χριστούγεννα, υπέροχο πράγμα πραγματικά. Θα τό’θελα πολύ, παλιόφιλε. Πές στον δικό σου να με καλέσει, εντάξει λοιπόν· Αντίο Λέοναρντ, μὴν ξεχάσεις να δώσεις χαιρετίσματα. Αντίο.”

Μόλις έκλεισε το τηλέφωνο, ο κ. Μπλούμ εξέπληξε

τον Ήθαν για άλλη μια φορά με την επιλογή των λέξεων τού:

“Να πάει να γαμηθεί το γαμημένο μουνί. Τώρα, να ξεκαθαρίσουμε μερικά πράγματα: Αυτός ο φίλος σου, ο Ράδερς, να πάει να γαμηθείς κι αυτός. Άν είναι να σπρώξει κάτι προς το μέρος μου, όλα καλά. Στάρχίδια μου γιατί ή πώς. Το καταλαβαίνεις αυτό; Θα είμαι σπίτι στο Τσέλτενχαμ πριν τα Χριστούγεννα, και αυτό το γραφείο μπορεί να σαπίσει στο κάτουρο μου. Και για να ξέρεις, τα καβλιά εδώ τριγύρω έχουν απαίσια γεύση οπότε να πλένεις τα δόντια σου συχνά και να προσέχεις με αυτό το στόμα που έχεις.”

Ο κ. Μπλούμ έσβησε την πίπα τού, την έβαλε στην θήκη του πουκαμίσου του, πήρε το καπέλο τού και βγήκε χαλαρά έξω απο γραφείο τού, προσέχοντας να κλείσει μαλακά την πόρτα πίσω τού.

Ο Ήθαν στεκόταν παγωμένος στην καρέκλα τού, ανήμπορος να καταλάβει τι ακριβώς είχε συμβεί. Η μόνη βεβαιότητα ήταν ότι ο κ. Μπλούμ είχε μάλλον μείνει πολύ καιρό στην υπηρεσία. Οι σκέψεις του Ήθαν διακόπηκαν απο το τηλέφωνο που χτυπούσε. Διστακτικά στην αρχή αλλά μετά σκεπτόμενος ότι μάλλον ήταν ο Ράδερς στην άλλη άκρη της τηλεφωνικής γραμμής, ο Ήθαν σήκωσε το ακουστικό:

“Παρακαλώ Ίαν. Είμαι ο Ήθαν Γουϊτμορ. Εμ, τι μπορώ να πώ. Δεν περίμενες να ακούσεις εμένα απο εδώ πέρα, ε; Τι κάνω εδώ. Λοιπόν, πρώτα απ’όλα- ναι το ξέρω ότι είμαι αισχρός. Όχι, δεν ήταν- το ξέρω ότι δε θά’πρεπε κάν να σου μιλάω έτσι αλλά χρειάζομαι κάποια βοήθεια Ίαν. Όχι! Δέν είμαι παντρεμένος. Μπορεί να σοβαρευτείς για ένα λεπτό. Πώς και δουλεύεις για την Έξι δε θα το καταλάβω ποτέ. Αν και, τώρα που είδα τον τύπο στο Νιγηριανό γραφείο μάλλον καταλαβαίνω. Άκου. Απλά άκου. Χρει-

άζομαι λίγη κάλυψη. Είναι ο Άντυ ο αδερφός μου. Πρέπει να μπώ στην Μπιάφρα. Χωρίς αστεία. Δε θα υπάρξει χήρα να παρηγορήσεις, οπότε σταμάτα να είσαι μουνί και βόηθα με εδώ. Εντάξει τότε. Ένα κομμάτι χαρτί· Τό'χω.”

Ο Τζέμς έστριψε ένα τσιγάρο. Αληθινός εισαγόμενος καπνός, κατασχεμένος απ'το τελωνείο. Ένα χαμόγελο, ένα αστείο και ένα χτύπημα στην πλάτη συνήθως πάνε μακριά. Ειδικά όταν είσαι δυό μέτρα ψηλός και κάπως λιγότερο ογκώδης απο ταύρο. Αυτό ήταν κάτι που είχε πεί ο Ήθαν όταν είχαν πρωτοσυναντηθεί. Ένα κομμάτι σοφίας απο τον ανθό της Βρετανίας.

Άναψε το τσιγάρο τού και έκατσε κάτω σε μια καρέκλα απέναντι από το τραπέζι της κουζίνας. Ένα βαρύτιμο φάρι κείτονταν μισοφαγωμένο, τα σαγόνια τού να δείχνουν ένα ελαφρώς πριονωτό σέτ μικροσκοπικών δοντιών. Η μυρωδιά ψητού κυριαρχούσε στο δωμάτιο και μέσα από ένα ανοιχτό δωμάτιο φαινόταν η ψησταριά στη μικρή βεράντα: μερικά κάρβουνα κρύωναν, η θερμότητα τούς χωρίς νόημα στην αποπνικτική νύχτα του Λάγος.

Ένα γαμήλιο γλέντι γίνονταν στον διπλανό δρόμο, το μαζεμένο πλήθος να κυματίζει σαν έναν χρωματιστό θίασο τσίρκο, χορεύοντας και τραγουδώντας με ζωντάνια παρόλο που όλοι κολυμπούσαν στον ιδρώτα. Ο Τζέμς έριξε μια ματιά στο μικρό θέαμα και έμεινε να κοιτάει αφειανά για ένα ή δυό λεπτά, σαν οι σχέψεις τού να ήταν εντελώς αποσυνδεδεμένες με ότι συνέβαινε μπροστά τού.

Το πλήθος έβγαλε τον γαμπρό μπροστά, η μέση του δρόμου μια αυτοσχέδια σκηνή, και σχημάτισε έναν κύκλο τριγύρω τού. Ήταν ντυμένος παντού, και χαμογελούσε φωτεινά. Όλοι τον έραιναν με λουλούδια και μικρά δώρα ενόσω χόρευαν σε έναν βαθύ, ρυθμικό κτύπο τυμπάνων. Το πρόσωπο του φαινόταν να λάμπει σχεδόν ανεπαίσθητα

με μια χρυσή γυαλάδα που για κάποιο λόγο φαινόταν τόσο φυσική κάτω απο το φώς απο τις δάδες.

Η κάφτρα του τσιγάρου έπεσε στο χέρι του Τζέημς. Τινάχτηκε ενστικτωδώς, η στάχτη σημαδεύοντας το σημείο του ελαφρού εγκαύματος στο δέρμα τού. Το πρόσωπο τού δεν κινήθηκε όμως, ούτε φάνηκε να καταλαβαίνει ότι το τσιγάρο του ήταν σβηστό. Το τηλέφωνο στην κρεβατοκάμαρα κτυπούσε με μια άμυαλη επιμονή που μόνος ένας πωλητής θα ζήλευε.

Όταν ο Τζέημς τελικά σηκώθηκε από την καρέκλα τού, το τηλέφωνο χτύπαγε ξανά. Όρμηξε έξω φορώντας τίποτα άλλο εκτός απο τα σόρτς τού και έτρεξε στην κινούμενη γαμήλια γιορτή ξυπόλητος. Καθώς έτρεχε, διέτρεξε την γλώσσα του στα χείλια τού αλλά δε μπορούσε να ξεχωρίσει τα δάκρυα τού απτον ιδρώτα τού.